

Μια παιδική μου ανάμνηση

Εκείνο το καλοκαίρι, σε ηλικία 8 χρονών, η μητέρα μου λίγο πριν τελειώσουν τα σχολεία, μου ανακοίνωσε ότι θα πάω κατασκήνωση. Θυμάμαι ότι, μόλις το άκουσα, έβαλα τα κλάματα, γιατί φοβήθηκα ότι από την μία θα έμεινα μόνη μου και από την άλλη δεν ήξερα τι σημαίνει κατασκήνωση. Η μητέρα μου, για να με ησυχάσει μου περιέγραψε ένα πολύ ωραίο παραθαλάσσιο μέρος στο Σούνιο, όπου θα αποκτούσα πολλούς φίλους με τους οποίους θα κάναμε πολλές δραστηριότητες, θα παίζαμε, θα χορεύαμε και θα περνούσαμε καλά. Στο τέλος μου είπε, ότι θα πάμε να δούμε από κοντά τις εγκαταστάσεις, πριν ξεκινήσει η κατασκήνωση. Τη μέρα εκείνη της επίσκεψης στην κατασκήνωση θυμάμαι ότι είχε πολλή ζέστη και ξεκινήσαμε πολύ πρωί, γιατί ήταν αρκετά μακριά από το σπίτι, μετά την πόλη του Λαυρίου, στην περιοχή Πούντα Ζέζα στο Σούνιο. Όταν γυρνούσαμε από την κατασκήνωση, η μητέρα μου πρότεινε να κάνουμε μια βόλτα στην περιοχή, για να δούμε και το αρχαίο θέατρο του Θορικού, επειδή το γνώριζε λόγω της αρχαιολογίας που είχε σπουδάσει.

Μου είπε ότι πρόκειται για το αρχαιότερο θέατρο στην Ευρώπη και σίγουρα ένα από τα αρχαιότερα στον

κόσμο, καθώς κατασκευάστηκε τον 6^ο αιώνα π.Χ. Η ιδιαιτερότητά του βρισκόταν στο ιδιόμορφο ελλειψοειδές σχήμα του σε αντίθεση με την ημικυκλική κατασκευή των νεότερων σε χρονολογία θεάτρων. Ήταν το επίκεντρο του αρχαίου δήμου του Θορικού, που ανήκε στην πόλη-κράτος των Αθηνών και χρησιμοποιείτο όχι μόνο για παραστάσεις αλλά και για τις συνεδριάσεις των πολιτών του δήμου. Όπως διάβασα αργότερα, η χωρητικότητα του ανέρχεται στους 4.000 θεατές, αποτελείται από ορθογώνια ορχήστρα και 21 σειρές καθισμάτων και εκεί υπήρχε ο μικρός ναός του θεού Διονύσου και δωμάτια για την διαμονή των ηθοποιών. Εκτός από το σχήμα εντυπωσιάζει και η θέση του. Το εντυπωσιακότερο όμως είναι ότι το αρχαίο θέατρο του Θορικού δεν έχει κυκλικό σχήμα, όπως τα μεταγενέστερα αρχαία θέατρα αλλά ελλειψοειδές με ορθογώνια ορχήστρα.

Όταν πρωτοαντίκρισα το Θέατρο, έμεινα με το στόμα ανοιχτό! Πρόκειται για ένα τοπίο απaráμιλλης φυσικής ομορφιάς με τεράστια πολιτιστική αξία, ενώ σε όλα αυτά ως προσθέσουμε το γεγονός ότι σε πολύ κοντινή απόσταση, ανατολικά από το θέατρο και τον λόφο, βρίσκεται το αρχαίο λιμάνι του Λαυρίου. Επειδή ήμουν πολύ μικρή, μιας τόσο σημαντικής αρχαιολογικής αξίας θέατρο μου έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση, καθώς με ξεναγούσε η μητέρα μου

και αντιλαμβανόμενους καλύτερα τον περιβάλλοντα χώρο. Επίσης μου είχε πει ότι στην ανατολική πλευρά υπάρχει μία μεγάλη αίθουσα με κερκίδες λαξευμένες στο βράχο, που ήταν πιθανώς τόπος συγκέντρωσης και προετοιμασίας των θεμάτων από τους πολίτες, τα οποία επρόκειτο να συζητηθούν στις συνελεύσεις του δήμου.

Το πιο σπουδαίο όμως, ήταν ότι δίπλα ακριβώς από το αρχαίο θέατρο, υπάρχει ίσως ένα από τα αρχαιότερα «πλυντήρια» μεταλλεύματος του 6ου αιώνα π.Χ. Μου ήταν πολύ δύσκολο να κατανοήσω μια άλλη σημασία για την λέξη «πλυντήρια», εκτός από αυτήν που χρησιμοποιούμε και σήμερα στην καθημερινή μας ζωή, αλλά θυμάμαι ότι είχε πει πως τα πλυντήρια ήταν ειδικές κατασκευές στην αρχαιότητα στις οποίες μεταφέρονταν τα μεταλλεύματα μετά την εξόρυξη, το θρυμματισμό και το κοσκίνισμά τους για τον εμπλουτισμό τους, δηλαδή, για να καθαριστούν ακόμη καλύτερα. Ο πατέρας μου, επίσης, μου ανέφερε αργότερα ότι έκανε εδαφογεωχημική μελέτη, ως διδάκτορας γεωλογίας. Μάζευε δείγματα εδαφών και τα ανέλυε για συγκεντρώσεις βαρέων μετάλλων και στην συνέχεια έφτιαχνε εδαφογεωχημικούς χάρτες που αποτύπωναν τη συγκέντρωση των βαρέων μετάλλων στο έδαφος κοντά στην περιοχή εκείνη. Επιπλέον ανέφερε και μια άλλη πολύ ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια, καθώς από τα

αρχαία κιόλας χρόνια οι άνθρωποι ανακάλυπταν σιδηρομεταλλεύματα, όπως ασήμι, λιγνίτη και γενικά σπάνιες γαίες και οι εξορύξεις γίνονταν μέχρι και τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, όπου σταμάτησαν, καθώς υπήρχαν κάποια προβλήματα υγείας των κατοίκων στην περιοχή του Λαυρίου. Από το συγκεκριμένο ασήμι δε, που έβγαινε από την σπηλιά, κατασκευάστηκαν τα πρώτα αττικά τετράδραχμα, το αθηναϊκό νόμισμα που κυριάρχησε για σχεδόν πέντε αιώνες και είχε στην μία όψη την Αθηνά και στην άλλη την γλαύκα (κουκουβάγια). Ο χώρος επίσης αυτός αποτέλεσε την κύρια πηγή χρηματοδότησης των σχεδίων της Αθήνας κατά τον «χρυσό αιώνα» της πόλης.

Ανέβηκα προσεκτικά τα σκαλοπάτια κρατώντας από το χέρι την μαμά μου και κάθισα σε μια θέση. Σταθήκαμε και παρατηρήσαμε τον χώρο. Έχω κρατήσει στην μνήμη μου την συζήτηση, που κάναμε, για το πόσες παραστάσεις είχαν παιχτεί, πόσες συνελεύσεις έγιναν και πόσοι άνθρωποι πέρασαν αιώνες πριν από εμάς. Σηκώσαμε το βλέμμα μας και κοιτάξαμε στα αριστερά μας και είδαμε το βαθύ μπλε της θάλασσας να ενώνεται τόσο ομοιόμορφα με το μπλε του ουρανού...

Πρέπει να σημειώσω βέβαια ότι το θέατρο αυτό μου φάνηκε αρκετά αφημένο και παραμελημένο.

Σήμερα, στο πλαίσιο της ευαισθητοποίησης της πολιτείας και της κοινής γνώμης για την ολοκλήρωση της αποκατάστασης του αρχαίου θεάτρου και της ανάδειξης του αρχαιολογικού χώρου του Θορικού σε αρχαιολογικό πάρκο, όπως επανειλημμένα έχει διακηρυχθεί, λαμβάνουν χώρα διάφορες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Ήταν μια καταπληκτική και αξέχαστη εμπειρία για μένα αυτή η ξενάγηση στο Θέατρο του Θορικού, που σε συνδυασμό με το υπέροχο καλοκαίρι, που πέρασα στην κατασκήνωση, έχει αποτυπωθεί στο μυαλό και στην ψυχή μου πολύ έντονα.

Εύχομαι, το Θέατρο του Θορικού, να αποκτήσει την αξία και την αναγνώριση που του αρμόζει, γιατί είναι ένα πραγματικό στολίδι στην περιοχή!!!

Μυρτώ Χατζηδιάκου, τμήμα Γ3

ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

<https://yiannis63.wordpress.com>

<https://emel.gr>

<http://www.greek-crossroads.gr>

<https://enotitasaronikou.wordpress.com>